

«Es trobava a faltar un canvi, una renovació en l'Església»

Entrevista a José Ignacio González Faus, jesuïta i teòleg

“Comentari al Credo com a compromís de vida” és el títol de la conferència que José Ignacio González Faus, jesuïta i teòleg, va fer a Figueres el 26 de gener passat. Un dels pilars del seu pensament és la reivindicació de la humanitat de Jesús de Natzaret com a via per accedir a la seva divinitat.

González Faus insisteix en el fet que l'Església no ha de predicar-se a si mateixa sinó que ha d'ajudar tothom en allò que Jesús anomena el Regne de Déu i la seva justícia.

Considera que en el Tercer Món, a diferència del que succeeix a Europa, l'Església té força i vitalitat, i que el papa Francesc és més valorat en ambients no creients que en alguns entorns cristians.

Es diu que amb el papa Francesc s'està produint una nova «primavera de l'Església»...

Evident, sí. Però hi ha altres estacions al llarg de l'any. Calia una renovació, perquè en aquesta societat postmoderna la gent no creu en idees, sinó en persones, en llur testimoniatge, i el que abans eren els preàmbuls de la fe ara són preàmbuls «pràxics».

També es diu que Francesc és respectat i valorat en molts àmbits fins ara indiferents i reticents envers l'Església...

Segons la meua experiència és exactament així. Quasi més en ambients no creients que en alguns entorns cristians.

«El Papa és valorat quasi més en ambients no creients que en alguns entorns cristians»

De totes maneres, penso que no és bo que cristians que van deixar la fe ara diguin que el papa els la fa repensar, perquè la fe no depèn pas del fet que un papa o prevere sigui més o menys bo o simpàtic. Però això confirma el que abans dèiem dels preàmbuls «pràxics».

Ignacio Ellacuría, jesuïta i molt amic seu, assassinat el 1989 pel règim dictatorial que aleshores hi havia a El Salvador, acabava de publicar un llibre de títol impactant: Conversión de la Iglesia al reino de Dios...

Poc abans d'Ellacuría, Jon Sobrino va publicar un altre llibre: *Resurrección de la verdadera Iglesia*. Això significa dues coses: la primera, que es trobava a faltar un canvi, una renovació en l'Església, sobretot després de les esperances suscidades pel Concili Vaticà II. I la segona, que el sentit de l'Església no és predicar-se a si mateixa, sinó ajudar tothom en allò que Jesús anomena el Regne de Déu i la seva justícia.

Des de fa anys, alguns teòlegs, com el pare Tillard, es formulen la pregunta: som nosaltres els darrers cristians?

Podríem ser els darrers cristians... del Primer Món, on el vertader Déu ha passat a ser el diner, però en el Tercer Món l'Església té força i vitalitat, tot i ser minoritària. I a Europa, el que passa és que tenim uns cristians fonamentalistes, ultraconservadors, sectaris, que difícilment podran ajudar la gent; i, d'altra banda, grups minoritaris de cristians compromesos amb el món, fins ara malvistos per la jerarquia i per alguns estaments de la societat.

A les nostres diòcesis hi ha una marcat descens de preveres, i la mitjana d'edat dels qui estan en actiu supera els setanta anys...

Davant de Déu, tota crisi és una oportunitat. El que hem de fer és preguntar-nos: què ens vol dir Déu amb això? Potser més protagonisme al laïcat, ordenació d'homes casats, donar els ministeris a la dona, diversificar més els mateixos ministeris com en el Nou Testament... No dic que s'hagi de fer exactament això, però sí que cal pensar-hi, i fer-ho comunitàriament.

JORDI PLA

El teòleg González Faus, a Figueres

A la sala d'actes de l'Institut Ramon Muntaner de Figueres, i organitzada per Parròquies de Figueres, l'associació interlocal Gosa Pensar i Atri de Diàleg, poguérem fruit de la conferència de J. I. González Faus, a propòsit de la presentació del seu llibre *Confío. Comentario al Credo cristiano* (Sal Terrae, 2013) —a hores d'ara, ja penúltim—, coincidint amb l'any dedicat a meditar i glossar la síntesi canònica de la nostra senya d'identitat com a cristians. L'autor, conegut i acreditat teòleg, parteix d'un doble estat de la qüestió: el Credo avui, en les nostres celebracions litúrgiques, és recitat de memòria... però ho és de cor i d'enteniment? Recordo que en una ocasió, poc abans de la seva mort, vàrem convidar José Maria Valverde a venir-nos a parlar, a Atenea del Casino Menestral, de la seva vivència de fe. L'home, ja prou cansat, ho va declinar amablement, però afegint-hi amb veu ferma: «Tot el que jo els puc expressar és la meua plena, absoluta adhesió a tot el que proclamem en el Credo».

El segon component del binomi de què parteix González Faus és la necessitat connatural de la persona a plantejar-se quin sentit té la seva vida i què és, al capdavall, allò que la configura. I parteix d'una sèrie de posicionaments que diverses persones —no creients— li plantegen. Adopta

així aquella línia de diàleg que, arrencant de la via oberta per la *Gaudium et spes*, es va encetar en el món de la intel·lectualitat creient i no creient. Recordem llibres que van marcar una fita en aquest àmbit, com *De l'anatema al diàleg*,

La humanitat de Jesús és la via per accedir a la seva divinitat

de R. Garaudy (1968) o, a Catalunya, *Distensions cristiano-marxistes*, de Josep Dalmau (1967). González Faus destria cada part del Credo per expressar-ne el sentit i fer-ne, inductivament, signe interpel·lador de pertinença. Finalment, aporta, com a apèndix, diverses reflexions de caire hermenèutic, com també de moral social i de la vida. El trípede que sustenta el seu pensament es basa en la reivindicació de la humanitat de Jesús de Natzaret com a via per accedir a la seva divinitat; la idolatria del diner i del poder, que desemboca en la injustícia i l'opressió dels pobres, rostre de Crist, i la misericòrdia indefallent de Déu.

J.P